

Gyerekjáték.

A Kossuth Lajos-utcán lassan lépegett egy ember és minduntalan meg-megáll. Hóna alatt doboz, valami titokzatos tartalommal, kezén erős fonál. A fonálon elmés szerkezetű gyermekjátékszer papirosból. Bujaszinű, bodros selyempapirosból. Kis karton-papirkerekek forognak a földön és a forgáskor, mint valami kék-piros-sárga óriási exotikus rózsza fordul ki a bodros selyempapir folyton változó színpompában. Ugy tetszik, mintha a maga erejéből kusznék tovább a földön.

— Gyermekjátékszer! A legkedveltebb gyermekjátékszer! Csak tiz krajcár! A gyermekek öröme! Csak tiz krajcár! — egyre ezt kiáltja.

Anyák jönnek arra. Gyöngéd szívük nem tud ellentállni a vágnak, hogy kicsikéjüknek örömet szerezzenek. Az ember hóna alól előkerül a titokzatos doboz és fogy, fogy a tartalma: a sok színes-bodros papiroskerék. Előttem is halad egy kis fiu. Boldogan huzza maga után a tarka papirosrósát. A rózsza forog, forog... Haladtában vajjon mi mindent szed föl finom papirosfodraira? Vajjon vörheny, diftéria, meg másféle bacillusokat nem malmozott-e föl magára az utca porából?

A gyermek befordult egy parkba. Leült. Perecet kapott. Kicsi kezével fölvette drága játékszerét a földről, hóna alá szorította és ugyanazzal az ártatlan kis, maszatos kezével a percedarabokat szájacskájába dugta... Együttal talán egy végzetes betegség csiráit is...

Ugyanott a parkban sok más gyermek is játszott. Mindenütt nagy volt a por, de különösen egy távolabbi csoport olyan volt, mintha készakarva csavart volna valami vöröses-aranyos, csillogó fátlyat maga körül.

Kötelen ugráltak.

Minden egyes kötélcsapás erőszakosan korbácsolta föl az utról a napfényben csillogó részecskéket. A kavargó porfelhőben kivörösödve, lihegve ugráltak a kicsikék, fölhevült kis tüdejükbe csak úgy nyelték-szívták a ret-

Iktatószám

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztályozás

Tárgy

308

Hely

Idő

"1913"

Személy

Helyszám

Szerző

Cím Gyerekjáték.

Forrás:

Esti újság

Bp.
(Hely)

1913 4/18
(Idő)

(Köt. v. füz.)

tenetes veszedelmet: a budapesti port.

Vajjon nem kellene-e a terek megfelelő részét gondozatlan, bátran gázolható füvel bevetni a gyerekeket legszébb örömeitől amugy is megfosztott szegény pesti gyermekek részére? Vajjon nem kellene-e arról gondoskodni, hogy a mikor az a szegény rab gyerek tavasszal végre kiszabadul, akkor igazán lehetőleg pormentes, friss, jó levegőre jusson? Hiszen csupa veszedelem fenyegeti szegény kicsiket a nagyváros mindig fertőzött levegőjében és ezt a folytonos veszedelmet jelen körülményeink között játékaikkal csak szaporítják. Mozogni, játszani pedig kell! Üdülést kereső felnőtteknek is hasznos lenne, ha a gyermekek portfölvérő játéka részére külön füves területek állnának rendelkezésre.

Távolabb egy padon cseléd ült. Sápadt, tüdővész külséjü. Köhögött is. Előtte kis gyerek, kezében szintén kedvelt játékszer: vásári fölfújható disznócska. Csöves nyele fából és ennek végébe illesztve lóg valami bizonytalan, barnás, rongyszerű anyag.

— Fújja föl — szolt a gyerek.

A cseléd kiveszi kezéből a játékot. A fanyelet szájába illeszti és fuj. A fujás nehezére esik: földuzzasztott arca kipírul, szeme kimered. Egyszerre csak erős köhögés fogja el. A disznócska ekkor már szép kerek, fényes, piros.

— Adja ide!

A gyerek elveszi a játékot és nyomja kifelé a levegőt belőle. Mulattatja a keserves hang, a mit a csövecskében elhelyezett sip ad. A disznócska mind szomorubb, sötétebb, ráncosabb... egyszerre egészen összeesik előbbi barnás, rongyszerű állapotába. A gyerek nevet. Ekkor már egész kis csödület van körül.

— Én is föl tudom fujni. Én is! Én is! — Kiáltják a gyermekek.

A kis tulajdonos azonban nem adja oda.

— Én fujom föl! — mondja.

És büszkén veszi kicsi szájába a még nedves fanyelet.